

Sygn. akt. II K 601/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewelina Wolny

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Mierzejewska

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szczytnie Doroty Krzyny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 14 lutego i 14 marca 2018 r.

sprawy **K. D.**

syna M. i E. z domu D., ur. (...) w L.

oskarżonej o to, że:

w dniu 16 października 2017 roku na trasie M. – L., gm. W., woj. (...), prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...), nie stosując się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 09 marca 2017 roku, sygn. II K 617/16, dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 kk oraz nie zastosował się do decyzji administracyjnej o nr Km. 5430.1.695.2017 wydanej przez Starostę (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi oznaczonymi kat. B

tj. o czyn z art. 244 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk

I. oskarżonego K. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 244 kk i art. 180a kk w zw. z art. 11 § 2 kk, opierając wymiar kary o art. 244 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazuje go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku,

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa,

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej (...) wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu w kwocie 504 (pięćset cztery) zł oraz kwotę 115,92 (sto piętnaście 92/100) zł tytułem podatku VAT.

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424 § 3 kpk zakres uzasadnienia zgodnie z treścią wniosku obrońcy oskarżonego ograniczono do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze.

K. D. kierował w dniu 16 października 2017r. w ruchu lądowym, na trasie M. – L., gmina W., woj. (...), samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w

Szczytnie z dnia 09 marca 2017r. w sprawie II K 617/16 za przestępstwo z art. 178a § 4 kk, nie stosując się do orzeczonego tym wyrokiem dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, naruszając tym samym dyspozycję art. 244 kk, nie stosując się zarazem do decyzji administracyjnej Starosty (...) z dnia 31 lipca 2007r. w sprawie Km. 5430.1.695.2017 o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii B, wyczerpując znamiona określone w art. 180a kk.

Oskarżony działał umyślnie, zdając sobie sprawę z obowiązujących orzeczeń i świadomie je naruszając, stopień jego winy jest tym samym wyższy niż nieznaczny.

Jako znaczny potraktować natomiast należy stopień społecznej szkodliwości przypisanego K. D. występku. Zaznaczenia wymaga, iż wymieniony złamał dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym po upływie niespełna siedmiu miesięcy od jego orzeczenia i zaledwie trzy miesiące od wydania decyzji administracyjnej o cofnięciu uprawnień, będąc uprzednio co najmniej dwukrotnie karany za kierowanie pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości, wyrokiem Sądu Rejonowego w Chełmie w sprawie VII K 339/09 za czyn z art. 244 kk w zb. z art. 178a § 1 kk i Sądu Rejonowego w Szczytnie w sprawie II K 617/16 za czyn z art. 178a § 4 kk. Naruszenie porządku prawnego przez oskarżonego nie nosi tym samym zdaniem Sądu charakteru odosobnionego, wynikającego z nadzwyczajnych okoliczności, niezależnych od wymienionego, lecz wskazuje na lekceważenie obowiązujących norm prawnych, orzeczeniami sądowych i decyzji administracyjnych, a także przekonanie o własnej bezkarności, albowiem orzekane dotychczas wobec wymienionego kary wolnościowe okazywały się bezskuteczne. O braku podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec K. D. świadczy także jego zachowanie już po popełnieniu przedmiotowego przestępstwa, skutkujące określeniem kary zastępczej pozbawienia wolności za nieziszczoną grzywnę wymierzoną przez Sąd Rejonowy w Chełmie w sprawie II W 3895/16 za wykroczenia skarbowe (vide k 71), a także nieprzestrzegania zasad związanych z udzieleniem zezwolenia na odbywanie w systemie dozoru elektronicznego kary pozbawienia wolności wymierzonej mu w sprawie II K 617/16 (vide k. 65 – 66), która to zgoda została ostatecznie uchylona, jak wynika z oświadczenia samego oskarżonego (vide k.73), na kilka dni przed wydaniem orzeczenia w niniejszej sprawie.

Nie sposób przy tym zgodzić się ze stanowiskiem oskarżonego, jakoby dopuszczając się przedmiotowego czynu działał w stanie wyższej konieczności, udając się na posiedzenie Sądu Okręgowego w Olsztynie w przedmiocie rozpoznania jego wniosku o wyrażenie zgody na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, albowiem przyjęcie wspomnianej okoliczności wyłączającej przestępczość działania sprawcy, określonej w art. 26 § 1 kk, wymaga postępowania w celu uchylecia niebezpieczeństwa grożącego jakimkolwiek dobru chronionemu prawem, niemożności uniknięcia niebezpieczeństwa w inny sposób oraz niższej wartości dobra poświęcanego od ratowanego, albowiem jako dobro zagrożone o oczywiście wyższej wartości niż bezpieczeństwo w komunikacji i wymiar sprawiedliwości nie może zostać potraktowane osobisty interes oskarżonego w uzyskaniu korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia w postępowaniu wykonawczym poprzez osobisty udział w posiedzeniu sądowym. Na uwagę zasługuje także powoływanie się przez K. D. na instynktowność własnego działania, bez rozważenia innych możliwości, jak choćby zawiadomienia o niemożności stawiennictwa i wnoszenia o odroczenie posiedzenia, przy jednoczesnym wskazaniu na wielokrotne rozważania już po orzeczeniu dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów, w jakich sytuacjach jego naruszenie mogłoby być uzasadnione (vide wyjaśnienia oskarżonego na k. 61 – 61v)

Nie podzielać twierdzeń oskarżonego odnośnie jego szczególnej sytuacji motywacyjnej, dodać należy, iż przyznanie się wymienionego do winy w kontekście zatrzymania go na gorącym uczynku przez funkcjonariuszy Policji w trakcie rutynowego patrolu nie może być uznane za szczególną okoliczność łagodzącą.

Mając powyższe na uwadze, uznać zdaniem Sądu należy, iż orzeczona kara pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Pozostając w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, znacznie poniżej maksymalnego wymiaru, wynoszącego 3 lata, nie może być uznana za rażąco surową, zaś poprzez swą realną dolegliwość spełnia skutecznie cele prewencji indywidualnej wobec oskarżonego, nie stosującego do uprzednio stosowanych sankcji o charakterze nieizolacyjnym, kształtuje nadto

społeczną świadomość prawną, przeciwdziałając poczuciu bezkarności sprawców notorycznie naruszających przepisy zapewniające bezpieczeństwo ruchu drogowego oraz lekceważących kolejne prawomocne orzeczenia.

Obligatoryjny zgodnie z dyspozycją art. 42 §1a pkt 2 kk zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym orzeczono na minimalny, roczny okres, z uwagi na wymiar analogicznego środka karnego w sprawie II K 617/16.